लोकपालाश्च लोकाश्च नक्षत्राणि दिशो दश। नभश्चन्द्रश्च सूर्य्यश्च त्वयि सर्व्वं प्रतिष्ठितं।
मर्त्यता चैव भूतानाममरत्वं दिवौकसां। त्वयि सर्व्वं महाबाहो लोककार्य्यं प्रतिष्ठितं।
सा तेऽहं दुःखमाख्यास्ये प्रणयान्मधुसूदन। ईशस्त्वं सर्व्वभूतानां ये दिव्या ये च मानुषाः। ५२०
कथं नु भार्य्या पार्थानां तव कृष्ण सखी विभो। धृष्टद्युम्नस्य भगिनी सभां कृष्येत मादृशी।
स्त्रीधर्म्मिणी वेपमाना शोणितेन समुक्षिता। एकवस्त्रा विकृष्टाऽस्मि दुःखिता कुरुसंसदि।
राज्ञां मध्ये सभायान्तु रजसाऽभिपरिप्लुता। दृष्ट्वा च मां धार्त्तराष्ट्राः प्राहसन् पापचेतसः।
दासीभावेन मां भोक्तुमीषुस्ते मधुसूदन। जीवत्सु पाण्डुपुत्रेषु पाञ्चालेषु च वृष्णिषु।
नन्वहं कृष्ण भीष्मस्य धृतराष्ट्रस्य चोभयोः। स्नुषा भवामि धर्म्मेण साऽहं दासीकृता बलात्। ५२५
गर्हये पाण्डावांस्त्वेव युधि श्रेष्ठान्महाबलान्। यत्क्लिश्यमानां प्रेक्षन्ते धर्म्मपत्नीं यशस्विनीं।
धिग्बलं भीमसेनस्य धिक्पार्थस्य च गाण्डिवं। यौ मां विप्रकृतां क्षुद्रैर्म्मर्षयेतां जनार्द्दन।
शाश्वतोऽयं धर्म्मपथः सद्भिराचरितः सदा। यद्भार्य्यां परिरक्षन्ति भर्त्तारोऽल्पबला अपि।
भार्य्यायां रक्ष्यमाणायां प्रजा भवति रक्षिता। प्रजायां रक्ष्यमाणायामात्मा भवति रक्षितः।
आत्मा हि जायते तस्यां तस्मात् जाया भवत्युत। भर्त्ता च भार्य्यया रक्ष्यः कथं जायान्ममोदरे। ५३०
नन्विमे शरणं प्राप्तं न त्यजन्ति कदाचन। ते मां शरणमापन्नां नान्वपद्यन्त पाण्डवाः।
पञ्चभिः पतिभिर्जाताः कुमारा मे महौजसः। एतेषामप्यवेक्षार्थं त्रातव्याऽस्मि जनार्द्दन।
प्रतिविन्ध्यो युधिष्ठिरात् सुतसोमो वृकोदरात्। अर्ज्जुनात् श्रुतकीर्त्तिस्तु शतानीकस्तु नाकुलिः।
कनिष्ठात् श्रुतकर्म्मा च सर्व्वे सत्यपराक्रमाः। प्रद्युम्नो यादृशः कृष्ण तादृशास्ते महारथाः।
नन्विमे धनुषि श्रेष्ठा अजेया युधि शात्रवैः। किमर्थं धार्त्तराष्ट्राणां सहन्ते दुर्ब्बलीयसां। ५३५
अधर्म्मेण हृतं राज्यं सर्व्वे दासाः कृतास्तथा। सभायां परिकृष्टाऽहमेकवस्त्रा रजस्वला।
नाधिज्यमपि यत् शक्यं कर्त्तुमन्येन गाण्डिवं। अन्यत्रार्ज्जुनभीमाभ्यां त्वया वा मधुसूदन।
धिग्बलं भीमसेनस्य धिक्पार्थस्य च पौरुषं। यत्र दुर्य्योधनः कृष्ण मुहूर्त्तमपि जीवति।
य एतानापिपद्राष्ट्रात् सह मात्राऽविहिंसकान्। अधीयानान् पुरा बालान् व्रतस्थान्मधुसूदन
भोजने भीमसेनस्य पापः प्राक्षिपद्विषं। कालकूटं नवन्तीक्ष्णं सम्भृतं लोमहर्षणं। ५४०
तज्जीर्णमविकारेण सहान्नेन जनार्द्दन। सशेषत्वान्महाबाहो भीमस्य पुरुषोत्तम।
प्रमाणकोट्यां विश्वस्तं तथा सुप्तं वृकोदरं। बद्ध्वैनं कृष्ण गङ्गायां प्रक्षिप्य पुनराव्रजत्।
यदा विबुद्धः कौन्तेयस्तदा संछिद्य बन्धनं। उदतिष्ठन्महाबाहुर्भीमसेनो महाबलः।
आशीविषैः कृष्ण सर्पैर्भीमसेनमदंशयत्। सर्व्वेष्वेवाङ्गदेशेषु न ममार च शत्रुहा।
प्रतिबुद्धस्तु कौन्तेयः सर्व्वान् सर्पानपोथयत्। सारथिश्चास्य दयितमपहस्तेन जघ्निवान्। ५४५
पुनः सुप्तानुपाधाक्षीद्बालकान् वारणावते। शयानानार्य्यया सार्द्धं को नु तत् कर्त्तुमर्हति।
यत्रार्य्या रुदती भीता पाण्डवानिदमब्रवीत्। महद्व्यसनमापन्ना शिखिना परिवारिता।